

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3212/2021
13.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Весне Субић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Милутиновић, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „Медиана“ Ниш, чији је пуномоћник Драган Јовановић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3148/21 од 16.07.2021. године, у седници већа одржаној 13.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3148/21 од 16.07.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3148/21 од 16.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1711/19 од 26.01.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име разлике између исплаћене и припадајуће накнаде за исхрану у току рада за период од 01.03.2013. године до 31.01.2015. године исплати појединачно опредељене износе са законском затезном каматом на сваки појединачни износ од доспелости до исплате, као у његовом садржају. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на име разлике између исплаћеног и припадајућег регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.03.2013. године до 31.01.2015. године исплати тужиљи појединачно опредељене износе са законском затезном каматом на сваки појединачни износ од датума доспелости до исплате, као у његовом садржају. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да тужиљи на име разлике између исплаћене и припадајуће накнаде за исхрану у току рада и редгреса за коришћење годишњег одмора за период од јануара 2013. године закључно са мартом 2015. године исплати појединачно опредељене износе, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ од доспелости до исплате, као у његовом садржају. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе

тужени да тужиљи на име разлике између исплаћене и уговорене зараде за период од 01.01.2013. године закључно са 31.03.2015. године исплати појединачно одређене износе са законском затезном каматом на сваки појединачни износ од доспелости до исплате, као у његовом садржају. Ставом петим изреке, решено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3148/21 од 16.07.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права с предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Предмет тражене правне заштите је накнада штете у висини разлике између исплаћене и припадајуће зараде према Закону о раду и Колективном уговору туженог важећем у односном периоду, те уговору о раду тужиље са пратећим анексом. О овом захтеву тужиље нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда, а у вези примене одредаба члана 50. став 4. и 5. и чл. 27е Закона о буџетском систему („Сл. гласник РС“, бр. 54/09 ...62/13), члана 50. Закона о јавним предузећима („Сл. гласник РС“, бр. 119/12, 116/13 и 44/16), те у складу са Уредбама о начину и контроли обрачуна и исплате зарада у јавним предузећима важећим у спорном периоду, имајући у виду да је тужени послодавац јавно предузеће чији је оснивач Град Ниш, те да се средства за исплату зарада овог предузећа обезбеђују из јавних прихода. Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 31.03.2016. године, ради накнаде штете, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 331.868,4 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног

дела не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра, то је Врховни касациони суд оценио да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић